

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tost/45/2017
Identifikačné číslo spisu: 5017010002
Dátum vydania rozhodnutia: 7. februára 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5017010002.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. februára 2018 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného Ing. N. C., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. októbra 2017, sp. zn. 7Ntok/1/2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného Ing. N. C. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo dňa 24. októbra 2017, sp. zn. 7Ntok/1/2017, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného Ing. N. C. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 4T/4/2005. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania neboli predložené také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli súdu skôr neznáme a ktoré by mohli samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste odsúdeného. Svojim návrhom na obnovu konania odsúdený principiálne sledoval prehodnotenie dôkazov vo svoj prospech, čo je iste v intenciách jeho pôvodnej obhajoby legálne, ale po právoplatnosti odsúdenia tomuto záveru nemôže slúžiť inštitút mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je obnova konania. Tento inštitút je striktnie viazaný na preukázanie skôr neznámych skutočností alebo dôkazov, čo v rozhodovanej veci nebolo naplnené. Skutočnosť, že sa súdený skutok stal tak, ako to bolo uvedené v odsudzujúcom rozhodnutí (rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. marca 2008, sp. zn. 4T/5/2004, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2012, sp. zn. 4To 5/2008) a spáchal ho práve odsúdený, nebola, a to ani so značným časovým odstupom spochybnená. V súvislosti s navrhovaným výsluchom svedka M. U. krajský súd uviedol, že tento svedok bol v pôvodnom konaní vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 16. januára 2008 (č.l. 819 - 824 spisu), ako aj v prípravnom konaní dňa 30. januára 2003 (č.l. 98 - 102), a tieto jeho svedecké výpovede boli v pôvodnom konaní vyhodnotené jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi, na základe ktorých bolo právoplatne rozhodnuté o vine odsúdeného Ing. N. C.. Aj zo zápisnice o verejnom zasadnutí v konaní o povolenie obnovy konania odsúdený na otázky predsedníčky senátu týkajúce sa opätovného výsluchu svedka U. uviedol, že nevie, čo iné by svedok U. k veci uviedol, k novým veciam by nemal vypovedať, iba k tomu, čo už uviedol, prípadne by to ešte viac ozrejmil. Listinné

dôkazy - doklady z príslušného nemeckého daňového úradu, ktoré odsúdený v návrhu na obnovu konania uvádza, taktiež existovali už v pôvodnom konaní a odsúdený mal možnosť ich predložiť, resp. navrhnúť ich vykonanie v pôvodnom konaní. Odhliadnuc od tejto skutočnosti je podľa krajského súdu bezpredmetné preukazovať, či bola uhradená daň z príjmu alebo daň z pridanej hodnoty, pretože z dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní bolo bezpečne preukázané, že firma I. nevykonala pre firmu J. iadne práce, resp. služby v hodnote 173.663,- DEM, ktorú čiastku odsúdený firme I. zaplatil. Ak aj tieto práce, resp. služby boli daňovo a účtovne zaznamenané, išlo len o fiktívne zaznamenania s cieľom zakryť protiprávne konanie. Daňové doklady, na ktoré sa odsúdený odvoláva, nedokumentujú a nepreukazujú reálne uskutočnenie fiktívnych prác a služieb. V posudzovanom prípade teda podľa krajského súdu nebola splnená žiadna z podmienok obnovy konania podľa § 394 Tr. por., keďže odsúdeným uvádzané skutočnosti nemožno považovať za skutočnosti resp. dôkazy skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním zo dňa 4. decembra 2017. V odôvodnení sťažnosti v podstate zreprodukoval skutočnosti uvedené vo svojom podaní zo dňa 17. októbra 2017, označenom ako „Doplnenie dôvodov návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1, ods. 4 Trestného poriadku“ - porušenie jeho práva a spravodlivý proces v pôvodnom konaní, porušenie jeho práva na obhajobu, otázku hodnovernosti zmluvy zo dňa 27. januára 2000, nenaplnenie skutkovej podstaty trestného činu sprenevery. Ďalej uviedol, že krajský súd sa v napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal s navrhovanými dôvodmi obnovy konania v zmysle § 394 ods. 4 Tr. por., t.j. z dôvodu porušenia jeho ústavných práv a základných ľudských slobôd, ktoré mu garantuje Dohovor, rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 19. marca 2008, sp. zn. 4T/4/2005. Poukázal pritom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky v iných veciach, ktoré sa týkali iných účastníkov. Na základe skutočností uvedených v podanej sťažnosti odsúdený navrhol opätovné vypočutie svedka M. U., ktorý by sa mal podrobnejšie vyjadriť k platnosti zmluvy z 27. januára 2000, čím by odsúdený preukázal, že spoločnosť J. bola zmluva doručená a ak ju považovala za nevierohodnú, mala ju na príslušnom súde napadnúť, čo však neurobila. Odsúdený je presvedčený, že v jeho prípade ide o korupciu (čo podrobne opísal vo svojom „Doplnení dôvodov návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 a ods. 4 Trestného poriadku“) a z tohto dôvodu sa nikde nemôže dovoliť spravodlivosti. S poukazom na uvedené odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie alebo aby konanie o obnove konania povolil. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline sa k podanej sťažnosti do dňa konania neverejného zasadnutia nevyjadril. Spis so sťažnosťou bol sťažnostnému súdu predložený dňa 12. decembra 2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na podklade riadne a včas podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná. Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu (v danom prípade súdu) skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie taká skutočnosť, ktorá nebola predmetom dokazovania v pôvodnom konaní. Ide o objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi. Účelom obnovy konania nie je revízia

pôvodného trestného stíhania, ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať. V konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 6, roč. 1997). Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy konania sa súd zaoberá otázkou, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré zároveň spĺňajú podmienky uvedené v § 394 ods. 1 Tr. por. (mohli by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu). Po preskúmaní napadnutého uznesenia, ako aj predloženého spisového materiálu možno konštatovať, že krajský súd sa v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania dôsledne vysporiadal so skutočnosťami, ktoré by mali podľa mienky odsúdeného zakladať dôvod pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne, v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por., odôvodnil. Odsúdený neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani nenavrhol vykonať žiadne nové dôkazy, ktoré by neboli známe už v čase vykonávania pôvodného konania, resp. také, ktoré by aktuálne mohli byť vykonané s novým obsahom a ktoré by zároveň boli spôsobilými dôvodmi na povolenie obnovy konania v danej veci. Ako už uviedol súd prvého stupňa, svedok M. U. bol podrobne vypočutý už v pôvodnom konaní a sám odsúdený výslovne pripustil, že tento svedok by už v prípadnom obnovenom konaní k novým veciam vypovedať nemal, ale mal by len podrobnejšie ozrejmiť pôvodnú výpoveď. Najvyšší súd sa tiež stotožňuje s tvrdením súdu prvého stupňa, že prípadné preukazovanie skutočnosti, či v SRN bola uhradená daň z príjmov, resp. daň z pridanej hodnoty, by nemalo žiaden vplyv na prípadné nové posúdenie trestnosti skutku a tým ani na naplnenie existencie podmienok na povolenie obnovy konania. Napokon, listiny, ktoré by mali tieto skutočnosti preukazovať, boli existujúce a známe už v čase vedenia pôvodného konania a ich vykonanie ako dôkazu strany nenavrhovali. Sama skutočnosť, že bola zaplatená príslušná daň ešte totiž nie je spôsobilá spochybníť tvrdenia o fiktívnosti vykonania úkonov, služieb a prác. Najvyšší súd preto opakuje, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne nové skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré by súdu v pôvodnom konaní boli neznáme a ktoré by boli spôsobilé, v kontexte aj ostatných vykonaných dôkazov, odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného Ing. N. C., tak ako to predpokladá § 394 ods. 1 Tr. por. Pokiaľ ide o odsúdeným namietané naplnenie dôvodu na obnovu konania podľa § 394 ods. 4 Tr. por., v prvom rade je potrebné objasniť podstatu a zmysel tohto ustanovenia. Podľa § 394 ods. 4 Tr. por. skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť. Vychádzajúc zo znenia tohto ustanovenia je zřejmé, že zákonodarca ním mal na mysli rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vydané vo vzťahu k danej trestnej veci, ku konkrétnemu rozhodnutiu súdu alebo prokurátora. Naplnenie tohto dôvodu na obnovu konania by bolo v prejednávanej veci možné len vtedy, ak by ESLP svojim rozhodnutím vyslovil, že rozhodnutím prokurátora alebo súdu v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 4T/4/2005 alebo na najvyššom súde pod sp. zn. 4 To 5/2008 a pod sp. zn. 2 TdoV 11/2014 boli porušené základné ľudské práva alebo slobody odsúdeného Ing. N. C.. Uplatnenie uvedeného dôvodu obnovy konania je tak subjektovo i vecne viazané na predchádzajúce rozhodnutie ESLP v identickej veci, v ktorej je podaný návrh na povolenie obnovy konania. Rozšírenie aplikácie tohto ustanovenia odsúdeným na akékoľvek rozhodnutie ESLP vydané akejkoľvek inej veci (dokonca ani nesúvisiace so

Slovenskou republikou) tak možno považovať za nesprávne pochopenie zmyslu a účelu ustanovenia § 394 ods. 4 Tr. por. odsúdeným, resp. jeho obhajcom. Odsúdeným uvádzané rozhodnutia ESLP by nebolo možné považovať ani za novú skutočnosť, predpokladanú § 394 ods. 1 Tr. por., keďže ide o rozhodnutia vydané niekoľko desaťročí pred rozhodnutím súdov v jeho veci, teda rozhodnutia, ktoré v čase rozhodovania súdov v jeho trestnej veci už boli vydané a museli byť konajúcim súdom v čase rozhodovania známe. Záverom možno už len zhrnúť, že odsúdený Ing. N. C. vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania ani v podanej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti ani nepredložil súdu žiadne nové dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, než aké bolo urobené právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. marca 2008, sp. zn. 4T/4/2005, v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo dňa 16. mája 2012, sp. zn. 4To 5/2008. Krajský súd teda postupoval správne, keď jeho návrh na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. napadnutým uznesením zamietol. Na základe uvedeného najvyšší súd sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.